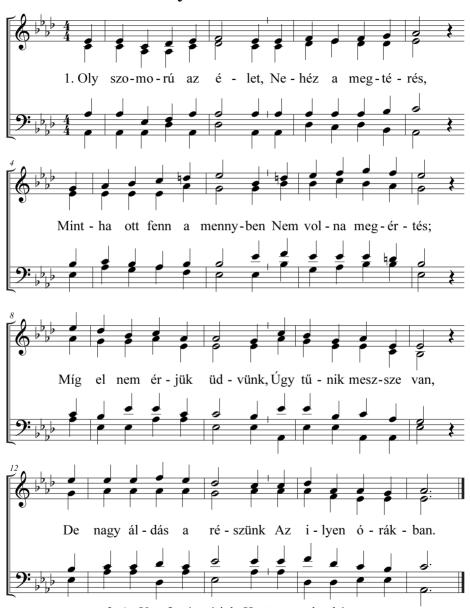
83. Oly szomorú az élet...

 Az Urat forrón várjuk, Ha önmagunkra hágy; És átkarolni vágyjuk, Míg lélekben megáld. A lélek sírva küzd ott, Kér, sóhajt és könnyez, Mint viaskodott Jákób, Míg Izráellé lett.

- Most tudjuk mily szánalmas, Ha Urunk nincs velünk, Mert sorsunk oly siralmas, És kesereg szívünk.
 E földnek pusztaságát Gyötrődve járnánk bé, Ha könnyeinknek árját Nem édesítené.
- 4. Az Úr jól megválasztja Az áldás idejét, A bánat után adja Mennybéli örömét; Kegyelme esőjével Üdíti szívünket, És sötétben fényével Vezeti léptünket.
- 5. A szívünk messze térne Az Úr beszédétől, Ha néha ránk nem mérne Ama nagy terhéből, Melyet hordott miértünk Mély alázatában, Hogy könnyebb legyen éltünk Pályafutásunkban.
- 6. Az Úrnak vezetését Értsd meg alázattal, A szárazságnak hévjét Ne fogadd panasszal; Ő hamar küld az égből Kegyelmi harmatot, A puszta is megszépül, És kies rét lesz ott.